

Włoczewskich Jerzego i Władysławy

Dzielnice: Ursus

Osiedla: Niedźwiadek

Atrybuty: Nazwy własne Nazwy osobowe Imiona i nazwiska

Rok utworzenia nazwy: 1999

Opis

Władysława z Leśnobrodzkich (1909-1994) i **Jerzy** (1910-1993) **Włoczewscy** - małżeństwo lekarzy mieszkających i pracujących ponad 60 lat w Ursusie. Obydwoje byli absolwentami Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Warszawskiego, ona specjalizowała się w pediatrii, on zaś w kardiologii. Przed wojną mieszkali w domu przy ul. Chopina (dziś Opieńskiego) 4. Po ukończeniu studiów w latach 1935-37 pracował w Szpitalu Kolejowym przy ul. Brzeskiej, później został kardiologiem w działającej w Ursusie przychodni lekarskiej. Jako lekarz rejonowy miał wśród pacjentów mieszkającego w Gołąbkach byłego prezydenta RP Stanisława Wojciechowskiego, który z czasem uczynił go swoim osobistym lekarzem. We IX 1939 roku obydwój zorganizowali na terenie Państwowych Zakładów Inżynierii Szpital Polowy, w którym pomoc medyczną znaleźli obrońcy stolicy przewiezieni głównie z walk na Ochocie. On został również lekarzem Kompanii Sanitarnej (posługiwał się pseudonimem "Mazur" a jego żona - "Wróbel"), jednak po wkroczeniu wojsk sowieckich dostał się do niewoli, skąd po kilku tygodniach udało mu się zbiec. Powróciwszy do Ursusa w XI 1939 roku założył Kompanię "Kordian" - konspiracyjną organizację wchodzącą początkowo w skład Związku Obrońców Rzeczypospolitej a od 1942 roku - w skład Armii Krajowej. Pełnił w niej obowiązki komendanta a także lekarza. Wspólnie z żoną - obydwój awansowani do stopnia porucznika AK - aktywnie działali w strukturach podziemia, przygotowując się do wybuchu Powstania Warszawskiego. W VIII 1944 roku zorganizowali w Ursusie Szpital Polowy i punkt konspiracyjny organizujący fałszywe dokumenty. Działalność ta trwała do 30 IV 1945 roku - udało się im opatrzyć setki ludzi opuszczających stolicę po upadku zrywu a także zorganizować fałszywe dokumenty dla najbardziej potrzebujących. Jako lekarze zostali wpuszczeni do Obozu Przejściowego w Pruszkowie, skąd udało się im wydostać wielu wypędzonych. Przez cały okres okupacji działali w Gminnym Komitecie rady Głównej Opiekuńczej. Po wyzwoleniu ponownie zorganizowali a później przez wiele lat pracowali w Przychodni Rejonowej. Dbali również o najmłodszych mieszkańców, propagując akcję "Szkłanka mleka dla dziecka". Za swoją działalność zostali odznaczeni m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. Po przejściu na emeryturę pozostali w Ursusie, tam też zmarli.

Spoczywają:

Cmentarz parafii św. Józefa w Ursusie, ul. Ryzowa.

Ciekawostki

Stan obecny:

Data nadania nazwy: 1999.10.25 dla uczczenia ich ponad 60-letniej pracy na terenie Ursusa.
